

Nr. 165. Landstingets Forhandlinger.
 2609 1ste Bøf. af Lovf. om Stads. af forel. Lov
 hvervet Ret til at bruge dem. De maa altsaa
 have henligget en lang Tid i Finantsministe-
 riets Kjelder som en Skat uden Rente, dersom
 jeg da har forstaaet den ærede. Finantsmini-
 sters Ord rigtig, men jeg antager imidlertid
 at hans Udtalelser derom egentlig ikke skulde
 tages saa strengt efter Bogstaven. Man kan
 jo dernæst ogsaa tænke sig, at man har en
 Reserfefond i Ordets egentligste Forstand. Jeg
 beder ærede Medlemmer om ikke at forstaa dette
 Ord paa samme Maade, som naar vi ellers
 tale om vor gode gamle danffe Reserfefond.
 Jeg mener her en egentlig Reserfefond, som
 virkelig afgiver en Reserve, naar Reserven be-
 høves. Den Karakter har som kjendt ikke
 vor nuværende Reserfefond. Den repræsenterer
 vel saa og saa mange Millioner, men naar
 det kommer til Stykket, og man skal bruge
 dem, saa kan man ikke sælge Obligationerne,
 ikke saa Baan derpaa osv. Den har altsaa
 kun Navn af en Reserfefond, men er ikke
 nogen Reserfefond. Men man kan jo vel
 tænke sig et saadant Rygstød tilveiebragt igjen-
 nem en virkelig Reserfefond, en Fond af Pa-
 pիրer, som still enhver Tid ere lette realisable,
 om der end ligger en Banffelighed i at finde
 et Papir, som man kan være vis paa til en-
 hver Tid med Lethed at kunne realisere uden
 for stort et Tab. Vi ere nu ikke saa lykkel-
 lige, at vi have Raad til at have Mil-
 lioner liggende i vor Solvfjelder, og
 vi ere heller ikke saa lykkelige, at vi blandt vor
 saakaldte Reserfefonds Papիրer have Papիրer, der
 i Nødstilfælde kunne bruges til et Dieblit at
 tilveiebringe Millioner. Havde det været Til-
 fældet, saa havde den ærede Finantsminister
 jo ikke i Sommer været i den Nødvendighed
 at maatte stabe sig et Betalingsmiddel. Vi
 have derimod et tredje Mittel, det Mittel,
 som vi nu allerede have brugt flere Gange,
 og som ikke hidtil er slaaget feil for os, nem-
 lig netop det, at udstede rentebærende Kredit-
 beviser. Men det forekommer mig da, at
 dette Mittel ogsaa kun bør bruges, naar
 man vil afhjælpe en stor og øieblikkelig For-

71de Møde. Ordentlig Samling 1870—71.
 af 1ste Aug. 1870 om Udst. af Kreditbeviser. 2610
 nødenhed. En Betingelse for, at midet skal
 kunne blive til virkelig Nytte, er nemlig, at
 man ikke har misbrugt det, eller med andre
 Ord, at man sørger for, at Markedet eller
 Cirkulationen ikke allerede er fyldt eller over-
 fyldt med dette Betalingsmiddel paa den Tid,
 da man virkelig føler Trang til det. Det
 være nu vel langt fra mig at sige, at dette
 vil være Tilfældet, fordi de omtalte to Mil-
 lioner ere slupne ud, eller fordi endnu en tredje
 Million slipper ud. Men jeg tror dog, at
 der netop i den Omstændighed, at det nævnte
 Mittel for os — idetmindste staar det da
 saaledes for mig — er det eneste Mittel,
 som vi have til at kunne tilveiebringe et stort
 Beløb paa een Gang paa en Tid, hvor en
 uafviselig Fordring til at staae et saadant til-
 stede indtræffer, og ligger en særdeles stor Op-
 fordring for os til ikke at bruge Midlet uden
 i den allerhøieste Nød, og naar vi have brugt
 det, da saa hurtigt og som mulig at træffe For-
 anstaltninger til atter at bringe de udstedte
 Kreditbeviser tilbage i Statskassen og ud af Cirku-
 lation. Jeg er ikke Finantsmand, og jeg skal
 derfor ikke driste mig til at give den ærede
 Minister — jeg vil ikke sige noget Raad, men
 ikke engang — nogen Anvisning til, paa
 hvilken Maade Midlerne til Indløsningen af
 disse Papիրer formentlig bedst bør bringes
 tilstede. Jeg har kun troet at burde udtale,
 hvad jeg veed er ikke alene min individuelle
 Mening, men en Mening, som deles af Mange,
 og det er, at det vilde være særdeles beroll-
 gende, hvis den ærede Finantsminister saa sig
 istand til her at kunne angive de Midler ved
 Hjælp af hvilke han agter at bringe de 3
 Millioner tilveie, som maa forudsættes bragte
 tilveie til Indløsning af Kreditbeviserne. Jeg
 skal iøvrigt tilføie, at jeg holder mig overbe-
 vist om, at, hvis den høitærede Finantsminister
 nu vilde endogaa blot give en Anfyndning i
 saa Henseende, da vilde den ikke lyde paa en
 Indkomstskat og endmindre paa, hvad jeg
 neppe engang vil nævne, en Garantornskat.
 Naar jeg omtalte en saadan i Charamødet,